

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Anden Næstformand (Parkov): Den næste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme,

skal jeg efter derom fremsat Anmodning lade udgaa til Behandling i et senere Møde.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4509; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2391).

Sagen sættes til Forhandling.

Anden Næstformand (Parkov): Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa den følgende paa Dagsordenen opførte Sag omtales.

Vagn Bro: Det foreliggende Lovforslag er for de allerfleste Paragraffers Vedkommende for saa vidt en gammel Kending for dette høje Ting, som de fleste af dem har været optaget i tvende Forslag, der blev fremsat af den tidligere højtærede Justitsminister i Rigsdagssamlingerne 1925—26 og 1926—27. Begge Forslagene blev, tør jeg nok sige, underkastet en endog meget indgaaende Behandling her i Tinget, og under Hensyn hertil og ogsaa under Hensyn til, at det høje Ting har saa meget andet at foretage, skal jeg ikke komme dybt ind paa Lovforslagets Enkeltheder, for mange Paragraffers Vedkommende overhovedet ikke komme ind paa en Omtale af dem, naar de tidligere har været drøftet her i Tinget. Og dette kan jeg saa meget bedre, som den højtærede Justitsminister tidligere har været Ordfører for mit Parti i denne Sag, og som de Synspunkter, han ved den Lejlighed hævdede, i alt væsentligt falder sammen med dem, jeg nu vilde hævde. Mine Udtalelser vil derfor i det væsentlige komme til at omhandle de Forskelligheder, hvormed det her foreliggende Lovforslag fremtræder i Forhold til de to tidligere fremsatte.

Jeg maa dog allerede nu gøre en Be-

mærkning om et særligt Forhold, der ogsaa tidligere har været berørt, nemlig den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 147, hvorefter Justitsministeren bemyndiges til at lade Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 optrykke og bekendtgøre med senere Tilføjelser. Dette burde uden Tvivl allerede være sket tidligere; der burde have været søgt Lovhjemmel derfor, og dette har for saa vidt vist ogsaa været Tilfældet, men der er altsaa ikke givet Lovhjemmel derfor. Der er ingen Tvivl om, at det er paakrævet, ikke mindst nu, hvis vi, forhaabentlig inden ret længe, faar dette Forslag ophøjet til Lov, og det er det ikke alene af Hensyn til Landets Jurister, men det er det ogsaa af Hensyn til den læge Befolkning her i Landet. For øvrigt er Hensynet til Landets Jurister heller ikke af ringe Vægt. Vel kan disse paa anden Maade søge at faa de forskellige Ændringer — der er vist i Øjeblikket en 12—13 forskellige Love om saadanne — indført, men der vil dog kunne fjernes en vis Usikkerhed, som ogsaa kan være til Stede for Juristerne, naar man faar selve Hovedloven med disse mange Ændringer samlet i en enkelt Lov. Og dette Hensyn gælder i hvert Fald i høj Grad for den læge Befolkning. Der tales ofte om, at de Love, som gives, ikke alle er lige forstaaelige, og i hvert Fald er det da givet, at Kravet om, at en Hovedlovgivning her i Landet med en Række senere Ændringer kan findes samlet paa eet Sted, ud fra en Lægmands Betragtning er fuldkommen rigtigt. Jeg vil derfor ogsaa haabe, at denne Bestemmelse i Lovforslaget bliver givet, og at der derefter kommer en saadan samlet Lov. Dermed være ingenlunde for mit Vedkommende sagt, at man, hvis man vedtager disse overmaade vigtige Ændringer, i en rum Tid ikke vil komme til at beskæftige sig med disse Forhold. Livets Mangfoldighed viser sig jo ikke mindst indenfor Retsplejen, og der vil selvsagt komme nye Sider frem; Udviklingen bør vi ikke sætte til Side, naar der blot ligger sunde og gode Krav bagved den.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale de Punkter, hvor dette Lovforslag er forskelligt fra de to tidligere Forslag.

For det første foreslaas der en Omordning af Landsretternes Organisation, idet Søndre Landsret foreslaas nedlagt, hvorved man vender tilbage til den oprindelige Ordning efter Retsplejeloven af 11. April 1916 med to hinanden nogenlunde jævnybyrdige Landsretter, Østre Landsret med Sæde i København for Østifterne og Vestre Landsret med Sæde i Viborg for det jydsk Land. Der havde allerede før Retspleje-